

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 20 Ročník XV

4. listopadu 2018

*Z hlubokosti volajících, tebe, Kriste, vzývajících
prosby rač vyslyšeti a touhu naplniti.*

*Koří se, k tvým nohám padá matka církev, jež tě žádá za duše
všech tvých věrných, v tvém přátelství zemřelých.*

*Rač své ucho otevřít, k prosbám vroucím se skloniti,
popřej jim ulehčení v jejich těžkém trápení.*

*Jsou za hříchy své trestáni, na tvé, Kriste, smilování
čekají s důvěrností, uveď je do radosti.*

*V tebe věří a doufají, k tobě pravou lásku mají,
odpuť jim, Pane milý, co v těle zavinili.*

*Očekávají dnem, nocí od tebe rychlé pomoci,
rač je přijmout do nebe, za to prosíme tebe.*

(hymnus z nešpor Památky všech věrných zemřelých)

Milí farníci!

Prožili jsme velké jubileum naší republiky. Málokdo svým lidským životem obsáhl tak dlouhé období, ale přece jen, obsáhl. Není to tedy zase tak dlouhá doba, jak by se mohlo dětem zdát. Přiznám se, že tato výročí ve mně zanechávají velmi rozporuplné pocity. Na jedné straně vzpomínáme na ty, kdo položili svůj život za svobodu, nebo se vyznamenali jinak pro rozkvět nové republiky, na straně druhé vzpomínáme na prohry, porobení, zrady, nespravedlnosti, šedá léta totality, temno v politickém, kulturním a náboženském smyslu... Raději se nebudu rozepisovat

o známé tisícileté historii našeho národa... V televizi při oslavách ukazovali přehlídku historických vozidel a z jednoho volal otevřeným okýnkem nějaký pán v rakouskouherské uniformě: „Za císaře pána a jeho rodinu!“ Vyprskl jsem smíchy, to se tedy povedlo! Vzpomněl jsem si na Švejka... Život se jeví jako jeden velký boj. Ani v době svobody není pokoj od všudypřítomné hrozby. Při výročích maširují vojáci, generálové řičí drsným hlasem rozkazy seřazeným zeleným panáčkům, řinčí zbraně, moderní technika vyrobená na zabíjení lidí, dětem se to líbí a vojáci se tváří tvrdě a hrdě... Za koho a za co bojujeme dnes? Každý za sebe, nebo za Evropu, za západní civilizaci, za liberalismus, za genderovou ideologii, za ultraindividualismus...? V jaké hodnoty vlastně věříme – tedy já, nebo ty, nebo my, moje rodina, kamarádi, vesnice...? Aha? Dějiny jsou jako špatná hra, která končí, víte jak? Projděte se po hřbitově! Jaký je tam klid, mrtví se již neperou, nekřičí, nepodvádí, nebojují, jen tiše leží a splývají se zemí, po níž běhali sem a tam, sháněli všelico, mysleli na kdeco... Ten mír! Jen Bůh má vše ve své ruce a moudře nás stvořil smrtelné, jak jsme si sami hříchem zasloužili. Tak vše zase směřuje k Němu, Stvořiteli a Spasiteli. Pane, buď chválen pokornými lidmi, dej nám víru v Tvé Království. Jen za něj má cenu bojovat!

Pater Petr

1918: konec habsburské monarchie a blahoslavený Karel I. Habsburský

V tomto roce uplynulo 100 let od konce první světové války, rozpadu habsburské monarchie a vzniku samostatného Československa. Po ukončení pustošivé třicetileté války přišla doba baroka, která přinesla nové impulsy architektuře, malířství i sochařství. Habsburská monarchie dostala od Boha v osobě svého posledního císaře, blahoslaveného Karla I. Habsburského, člověka, který chtěl „vždy a ve všem plnit Boží vůli“, a státníka, který významně přispěl ke konci první světové války, o což už ostatně v prorocké vizi požádal jeho snoubenku Zitu Bourbonsko-Parmskou při soukromé audienci papež svatý Pius X., a to ještě před samotným vypuknutím války a v době, kdy Karel rozhodně nebyl první v pořadí jako nástupce císaře Františka Josefa I. Karel zemřel 1. dubna 1922 v pouhých 34 letech ve vyhnanství na Madeiře. Na rozdíl od Československa, kde po rozpadu monarchie došlo k velkému odpadu od katolické víry, k vytvoření Československé církve husitské, a během doby komunismu i k velké ateizaci národa, v rodině von Habsburg nikdo od katolické víry neodpadl a po smrti císařovny Zity se dokonce objevilo několik povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Historie vrátit nelze – kdyby se ale habsburská monarchie nerozpadla, evropské dějiny by zcela zaručeně vypadaly jinak – zejména tragédie roku 1938 a 1939 by určitě nenastala tak, jak k ní došlo. Tuto tezi potvrdil vnuk blahoslaveného císaře Karla I., pan arcivévoda Rudolf. Říkal, že by monarchie určitě všemi dostupnými prostředky bojovala proti nacismu. Členové rodiny von Habsburg o panovnické trůny neusilují. Přesto mají nemalou zásluhu na budování svobodné Evropy. Možná se málo ví o tom, že syn Karla I., korunní princ Oto, významně přispěl k tomu, že Rakousko nebylo připo-

jeno k sovětskému bloku, a později také napomáhal k vytvoření Evropské unie. 1948, 1968... Letos nás čekaly ještě jiná „kulatá výročí“ – 70 let od nástupu komunismu v naší zemi a 50 let od Pražského jara a od srpnové okupace naší země Rudou armádou. Někdy se mi zdá, že náš národ má trochu krátkou paměť. Když se lidem daří dobře, tak se většina z nich věnuje svému konzumnímu přístupu k životu a o minulost ani o budoucnost se moc nestará. Pokud se stará o budoucnost, pak jen z onoho utilitaristicko-hedonistického úhlu pohledu. To nabízí široké pole působnosti pro různé manipulátory, hlasitě nabízející lidem to, co chtějí slyšet. V tom spatřuji velkou slabinu demokracie – člověk, který se nevzdělává, nehledá pravdu, nepřemýšlí a nesnaží se o ctnostný život, sotva dokáže udělat správné rozhodnutí v demokratických volbách. Obávám se – po výsledcích několika posledních voleb v naší zemi – že takových lidí je v našem národě, bohužel, většina. Úkolem křesťana je hledat s velkou pokorou pravdu, vzdělávat se, citlivě poučovat druhé (s vědomím, že pravdu nelze vlastnit, ale pouze jí s pokorou sloužit), usilovat o ctnostný život a modlit se za církev i za národ, abychom se opět nemuseli ocitnout v diaspoře.

28. říjen 1918 – den osvobození?

Říjen 1918 byl pro naši zemi osvobozením od rakouské nadvlády. Pro dnešní mládež je to již prehistorií. My starší však pamatujeme ve třídách obrazy Tomáše Garrigue Masaryka, tzv. prezidenta osvoboditele. Osvobodil nás. Ovšem na pouhých 20 let, pak následovala nesrovnatelná poroba – jedna za druhou. Nacistická a komunistická. Takových porob bylo v dějinách lidstva mnoho, a tedy i mnoho osvoboditelů. Ten mimořádný osvoboditel má ale toto pojmenování přímo ve svém jménu – Jehošuah, v přepisu z hebrejštiny – Ježíš. A v překladu: „Bůh osvobozuje, zachraňuje.“ Kristus osvobozuje. I teď a tady. Já osobně bych bez něho byl dnes lhářem, podvodníkem, narcisem, děvkařem, agentem StB, sobcem... Ježíš není žádnou prehistorií, ale každodenní nabídkou a zkušeností. Navíc – osvobozuje od strachu ze zániku. Co nám brání nazývat ho svým Osvoboditelem a vybrat si ho jako svého průvodce životem a umíráním?

(Se svolením zpracováno podle knihy: P. Jan Rybář, S. J., Musíš výš, kterou vydalo vydavatelství Grantis. Redakčně upraveno)

Zprávy a oznámení

11. listopadu bude **sbírka určena pro Charitu** a její projekty, děkujeme! V tu neděli při bohoslužbě zahrají a zazpívají **Třemšínská kvítka**

16. 11. v 18 hod. budeme při mši svaté prosit za **dar svobody pro zotročené lidi**

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 5. do 18. listopadu 2018

		Starý Rožmitál				
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého	Hvoždany	Bělčice	Ostatní
Pondělí	5. 11.		---			
Úterý	6. 11.		---			18,00 farní společ. <i>Panský d.</i>
Středa	7. 11.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i>
Čtvrtek	8. 11.				18,00 mše sv.	
Pátek	9. 11.		17,00 svátost smíření 18,00 Za rodiny Němcovu, Vařilovu, Tirkovu a duše v očistci			
Sobota	10. 11.					19,00 Spol. mladých <i>fara</i>
Neděle	11. 11.	8,30 Za Marii a Aloise Holanovy		10,10 bohosl. slova	11,15 mše sv.	
Pondělí	12. 11.		---			
Úterý	13. 11.		---			
Středa	14. 11.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i>
Čtvrtek	15. 11.			18,00 farní společ. <i>obecní úřad</i>	17,00 mše sv.	
Pátek	16. 11.		17,00 sv. smíření 18,00 Za Věru a Zdenu Dvořákovy			
Sobota	17. 11.					16,00 mše sv. Bubovice 19,00 Spol. mladých <i>fara</i>
Neděle	18. 11.	8,30 Za Josefa a Františku Drechslerovy a jejich rodiče		10,10 mše sv.	11,15 bohosl. slova	